

1. Assistent bedrijfsleider

Met een stralend gezicht komt hij me tegemoet.

‘Ik was er vanmorgen om negen uur al, hoor. De zaak moet er netjes uitzien als er klanten komen.’

Hij wijst me op het blauwe bakje dat op het bureau van het kantoor staat. In het wat troebele water zie ik een kunstgebit.

‘Dat doe ik straks in als de winkel opengaat. Hij schuurt nog op één plekje, dus dat doe ik zo laat mogelijk.’

Ik knik en hij lacht naar me, waarbij hij zijn tandeloze kaken met zijn lippen probeert te bedekken. Naast het bakje staat deodorant voor het geval de inspanning een geurtje gaat krijgen. Zijn broek is schoon en zijn overhemd gestreken. Ook is zijn haar gekamd en voorzien van gel.

Ik ontmoet Hendrik, een ambulante wonende cliënt. Hij woont zelfstandig en komt zo nu en dan langs om zijn zaken te regelen en een bakje koffie te doen. Nu is hij er elke dag als de winkel open is. Sinds kort hebben we een tweedehandskledingwinkel opgestart tegenover het Sociaal Pension met als doel de mannen te helpen met het terugkomen op de arbeidsmarkt. Hendrik zorgt voor verse koffie op tafel, doet de vaat, stofzuigt de winkel en tijdens het helpen van de klanten voorziet hij hen van gratis advies.

Hij sorteert nieuw binnengekomen kleding, voorziet die van een prijskaartje en hangt alles vervolgens keurig in de rekken.

De eerste tijd liet hij het afrekenen aan de bedrijfsleider over. Nu doet hij het zelf. Vroeger heeft hij in een winkel gestaan en dat is te merken!

‘Je moet nooit gelijk op klanten afstappen, dan zijn ze zo weg.’

Laat ze even rondkijken en laat dan merken dat je er bent. Dan kun je ze groeten en een praatje maken.'

Met een galant gebaar helpt hij een dame in een jas. Van een afstandje kijkt hij mee.

'Die kleur staat u goed.'

Tussen de middag gaat hij een poosje naar huis.

'Even een boterhammetje eten en m'n hondje uitlaten.'

Zijn tanden laat hij bij ons achter.

Hendrik woont alleen en zorgt goed voor zichzelf. Hij heeft een bewogen leven achter de rug en veel verdrietige dingen meegemaakt. Twee keer is hij getrouwd geweest. Twee keer stond hij aan het graf. Met zijn enige dochter heeft hij gelukkig regelmatig contact. Verschillende banen heeft hij gehad, maar alle tegenslagen hebben offers gevraagd die hij nog dagelijks met zich meedraagt.

Halverwege de middag is hij er weer en, na een rondje door de winkel te hebben gelopen, kijkt hij wat er te doen is.

'Ik heb m'n eigen leren jassie te koop aangeboden op de paspop. Weet je wel hoe snel die verkocht was?'

Nog voordat ik kan gissen, geeft hij zelf het antwoord: 'De volgende dag.'

Zijn picknickkoffer heeft hij ook afgestaan. Deze is gevuld met dassen en riemen. De inhoud is naar het keukenkastje verhuisd en komt goed van pas als keukengerei.

Vlak voor sluitingstijd komt er nog een klant binnen. De vrouw twijfelt wie ze aan moet spreken. Ze kiest voor mij.

'Wat een leuke winkel, zeg, hoe werkt dat hier?'

Ik wijs naar Hendrik. 'Ik werk hier niet vaak, maar onze assistent-bedrijfsleider weet daar alles van.'

Even hebben Hendrik en ik oogcontact en ik zie dat hij geraakt is door deze titel. Een verdiende titel!

Samen stellen we aan het einde van de dag de kas op en Hendrik stelt voor me te escorteren naar het Sociaal Pension.

‘Ik laat je niet alleen over straat gaan, meis, met dat geld.’

Ik voel me veilig naast deze stoere vent van twee meter.